

เอ็กซ์ไฟล์เดือนมีนาคม ๒๕๕๖

บันทึกการเดินทาง

เดือนมีนาคม ๒๕๕๖ ผมเดินทางไปราชการ และทำธุระหลายครั้ง ส่วนใหญ่ใช้ไมล์สะสม ที่มีเกือบสองแสนไมล์ และกำลังหมดอายุ จึงใช้เงินเพียงเจ็ดพันบาท หักลบค่าใช้จ่ายแล้ว มีเงินเป็นบวกเกือบหมื่น ถือเป็นเรื่องแปลก

วันที่	จาก	ไป	เที่ยวบิน	Departue time	เพื่อ
28	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG709	19.35	IPCNA7 (Redeem - 1,860 บาท)
1	สอบร่างวิทยานิพนธ์ปริญญาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน				
3	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG708	17.30	
8	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG709	19.35	IWYGJN (Redeem - 1,860 บาท)
9	กรรมการสอบสัมฤทธิ์วิศวกรรมที่สภาวิศวกร				
10	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG708	17.30	
15	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG709	19.35	IWYWD5 (Redeem - 1,860 บาท)
16	โรงพยาบาลพญาไท				
17	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG708	17.30	
20	อุบลราชธานี	กรุงเทพ	TG709	19.35	IWZ32H (Redeem - 1,860 บาท)
21	ประชุมตำแหน่งวิชาการ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์				
23	กรุงเทพ	อุบลราชธานี	TG708	17.30	

ห้องกินข้าวข้างถนน

ผมเคยนั่งกินข้าวแบบนี้แหละ

ราวปี ๒๕๓๐ ที่โรงงานแห่งหนึ่ง ที่กม ๑๕ บางนา-ตราด กินได้สองสามคำ แม่ค้าบอกว่า นายช่าง หยุดกินก่อนเถอะ ไปดูเสาเข็ม เสาเข็มหักแล้ว ...เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เสาเข็มหักจริง ๆ ต้องกำหนดตำแหน่งตอกแชนเดี่ยวนั้น (เพราะผมออกแบบเอง และไปคุมงานด้วย) เกือบชั่วโมง กลับมากินต่อ ตามแม่ค้าว่า ป้าทำไมจึงรู้ว่าเข็มหัก ป้าแกบอกว่า อยู่กับงานก่อสร้างมาครึ่งค่อนชีวิต สองหูฟัง และได้ยินจนชินชา มีหรือจะไม่รู้ ราวสิบกว่าปีให้หลัง ผมออกแบบอาคารหลังหนึ่งแถวปทุมธานี ผลเจาะสำรวจดินก็ ไปคนละทิศละทาง ในบริษัท ไม่มีคนจะช่วยตอบคำถามผมได้ ผมไปดูสถานที่ก่อสร้างแล้วท้อแท้ หิวข้าว มานั่งกินแบบนี้แหละที่โรงงานข้าง ๆ กัน ขณะกินนี่กะไรได้ จึงถามแม่ค้าข้าวกับแม่ค้ากล้วยแขกว่า โรงงานนี้เขาใช้เสาเข็มยาวสัก

เท่าไร บ้าไม่รู้หรอก ก็เมตร แต่จำได้ว่ามันกองตรงโน้น หัวเข็มอยู่ตรงขอบถนนนั้น แล้วยาวไปจบที่ หน้า
ห้องถึงเก็บน้ำนั้นแหละ ผมอ้อมข้าวแล้วเดินไปนับก้าว ... เท่านั้น เสร็จจุก วันนี้คุณครูของเราขายข้าวแกง และ
กล้วยแขก

ย้อนหลังไปปี ๒๕๒๘ ทำงานช่วงสั้น ๆ ก่อนเรียนต่อ ตอนเริ่มงานไปอาศัยหนึ่งที่หน่วยงาน
หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ สร้างอาคารอำนวยการ หลาย ๆ วันฝากท้องไว้กับก๊วยเกี้ยวก๊วยจี้รถเข็น ที่มีสองพ่อลูก
กึ่งถีบกึ่งเข็นชาเล้ง ชายพนักงานไทยรัฐ แล้วยกที่อื่น ๆ ละแวกนั้น อ้อมแล้วก็ไปอาศัยกินชากาแฟใน Coffee
shop ที่เขามีไว้บริการพนักงานไทยรัฐ ตลอดวัน บางทีป้ายก็ออกมานั่งกินก๊วยเตี๋ยตรงลานจอดรถส่ง
หนังสือพิมพ์ เห็นท่านเจ้าของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ (ผอ.กำพล วัชรพล) ล้อมวงเตะตระกร้อกับพนักงานหลัง
เลิกงาน (บางวัน เห็นท่านนั่งรถ Roll Royce ไปปลูกผัก หรือดูแลผักที่ท่านปลูก) ... ผมเชื่อแล้วว่า ชีวิตติดดิน
ได้รู้ และเห็นอะไร ๆ อีกหลายแง่มุม ที่ไม่นึกว่าจะได้เห็น

ราวปี ๒๕๓๑ วิศวกรรุ่นพี่ ที่ผันตัวเองไปขายประกันชีวิต บอกว่า อยากพบ จะไปคุยด้วย ถึง
หน่วยงานสร้างตึกสูงริมถนนพระรามที่ ๔ พี่คนนั้นไม่รู้จักผม เพราะห่างกันมาก แต่คงอาศัยถามต่อ ๆ กันมา
หรือเปิดทำเนียบรุ่นดู ผมนั่งกินข้าวริมถนนรอเขาแบบนี้แหละ เขาเดินมาถามว่า นายช่าง ... อยู่ที่ไหน ผมชี้
มือขึ้นบนฟ้าบอกเขาว่า ขึ้นไปดูงานชั้น ๒๗ แกก็เดินสับตไปทันที อ้อมแล้วผมก็เผ่นสลับ

สองสามปีก่อน ผมแวะไปเยี่ยมเพื่อนที่สำนักงานก่อสร้างบนถนนสุขุมวิท ในสำนักงาน มีเด็กสาวคน
หนึ่งทำงานเป็นแม่บ้าน เธอมาทำงานตอนปิดภาคฤดูร้อน รอมือรองตีนทุกคน ทั้ง ผู้จัดการโครงการ วิศวกร
ช่างเทคนิค ไม่เว้นแม้กรรมกรด้วยกัน กวาดปัดเช็ดถู ถ้ายอกสาร ชงกาแฟ วึ่งซื้อข้าว รั้งรองเท้าที่เปื้อน
โคลน ชักเสื่อ เช็ดหมวก ฯลฯ เธอขยันขันแข็งมาก ทำงานเต็มที่ แต่แววตาสี ข่างแข็งกร้าว เคียดแค้นชิงชัง
เหมือนภาพคน ในรูป Potato Eater ของศิลปินชื่อก้องโลก Vincent Vangoh (ลองไปหาดูด้วย Google)
สงสัยหนักหนาว่า เธอคิดอะไร ... ไม่กี่เดือนถัดมา ผมหายสงสัย เพราะเธอเป็นนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ที่
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ผลการเรียนตอนนั้น (ปีหนึ่ง) ดีทีเดียว ได้เกรดราว ๓.๒ และได้ทุนการศึกษาจาก
บริษัทใหญ่ด้วย ปีละตั้ง หลายหมื่น เธอตั้งใจที่จะเรียนวิศวกรรมโยธา ผมเข้าใจแล้วว่า ความหมายในแววตา
เธอ คือ ... สักวันกูจะเป็นนายช่าง ครับ เธอเป็นลูกศิษย์ของผม

เรื่องไร้สาระจากวิศวกรไร้สาระ ในวันหยุดที่ไม่ได้หยุดนะครับ น้องกาน ของให้เข้มแข็งตั้งในทำงาน
และนั่งกินข้าวข้างถนนต่อไป วันหนึ่งน้องกานจะมีนิทานมากกว่าผมแน่ ๆ จะได้ไปเล่าให้เด็กรุ่นหลังฟัง

น้องการตอบ ขอขอบคุณมากเลยครับ อาจารย์ เวลาผมเหนื่อย ๆ ท้อ ๆ ผมจะมักเข้าไปดูเฟสบุ๊ค
อาจารย์ มันทำให้ผมมีกำลังใจแบบบอกไม่ถูก อาจารย์ เป็นไอดอลของผมในทุก ๆ เรื่องเลยครับ บางครั้งบาง
อารมณ์ผมอยากจะไปเรียนต่อแล้วไปเป็นอาจารย์ แล้วทำอย่างที่ทุกวันนี้อาจารย์ทำครับ เป็นความใฝ่ฝันของ
ผมจริง ๆ ครับ แต่ผมเข้าใจว่าผมคงต้องหาประสบการณ์ไปสักพักก่อน ที่ผมวางแผนตัวผมไว้ตอนนี้

หมายเหตุ น้องกาน (วรากร กาญจนภี) จบการศึกษาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร เมื่อปี
๒๕๒๔ เคยเรียนวิชาที่ผมสอนเพียงหนึ่งวิชา ปัจจุบัน เป็นวิศวกรอยู่ที่บริษัท นันทวัน (Thai Obayashi)

วันสอปลายภาค ๒/๒๕๕๕

บันทึกเรื่องด้วยภาพ ให้มันบอกเล่าตัวมันเอง เพื่อชดเชยความขี้เกียจ ที่ทั้งค่างเอ็กไฟล์ มาหลาย
เดือนจนกลายเป็นปี แต่ผมยังรักษาสัญญาที่จะเขียนต่อไป

(ซ้ายไปขวา บน

ลงล่าง) ๑ ถึง ๙ ห้องสอบปลายภาควิชา ๑๓๐๕ ๔๘๔ การออกแบบสะพาน (Bridge Design)วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ วิชาที่คนเรียน ดูจะกังวลน้อยกว่าคนสอน เป็นวิชาเลือกที่เพิ่งเปิดครั้งแรก ผมทิ้งร่างห่างหายจากงานสะพายมากกว่าสิบปี ตั้งใจจะเปิดให้เป็นทางเลือกของเด็ก ซึ่งอาจสอนได้ไม่ลึกซึ้งแน่ แต่เชื่อว่าน่าจะมีประโยชน์บ้าง ผมเริ่มสอนโดยอ้างอิง AASHTO 1999 และ AASHTO 2007 LRFD เนื่องจากหาได้เท่านี้ ซึ่งก็ลำบากพอแรงแล้ว สอนไปได้เกือบครึ่ง มีผู้เมตตา ส่ง AASHTO 2012 LRFD ไปให้ ผมจำยอมต้องบอกนักศึกษาว่า เราเรียนอิงของใหม่ดีกว่า จบไปไม่อายุใคร นับแต่วันทีนั้น ทุกซีพนักตงที่คนสอน ต้องเตรียมตัวใหม่หมด อย่างไรก็ตาม ได้สื่อการสอนที่เป็น PowerPoint ๕ บท และตำรา (ต้องกล้าพูดว่าตำรา เพราะเขียนฉบับร่างไว้นานมาก แก้ไขหลายครั้ง) อีก ๔ บท บทที่ ๕ และบทที่ ๖ กำลังเขียน คาดว่า สิ้นภาคการศึกษานี้ จะแล้วเสร็จ บุคคลที่ต้องขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง คือ สองวิศวกร รุ่นน้องคุณภาณุ รักษาสัตย์ และคุณสมชาย เตชะสุวรรณพร ผู้เคยร่วมงานออกแบบทางยกระดับอุตราภิมุข และทางยกระดับบนทางหลวงพิเศษ หมายเลข ๗ (กรุงเทพ-ชลบุรี) ทางหลวงพิเศษหมายเลข ๙ (ถนนวงแหวนรอบนอกฝั่งตะวันออก) ทางแยกต่างระดับอีหลายแห่งในกรุงเทพและปริมลฑล และอีกหนึ่งลูกศิษย์ เกரியงไกร คำพา ที่เกื้อกูลเอกสารอ้างอิงสำคัญ

(ซ้ายไปขวา บน

ลงล่าง) ๑ ถึง ๙ งานเลี้ยงอำลา หลังสอบปลายภาควิชา ๑๓๐๕ ๔๘๔ การออกแบบสะพาน (Bridge Design) วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ที่ร้านอาหารชายทุ่ง คงเป็นงานเลี้ยงอำลาจบการศึกษาสำหรับหลาย ๆ คนด้วยกว่าครึ่ง ของคนเหล่านี้ ได้งานทำในบริษัทที่มีชื่อเสียงก่อนจบการศึกษา

(ซ้ายไปขวา บน

ลงล่าง) ๑ ถึง ๙ ห้องสอบปลายภาควิชา ๑๓๐๙ ๑๐๑ เขียนแบบวิศวกรรม (Engineering Drawing) วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๖ ภาค ๒/๒๕๕๕ มีคนลงทะเบียนเรียน ๒๐๐ คนถ้วน น้อยกว่าภาค ๑/๒๕๕๕ (๔๑๔ คน) ทั้งนี้ เพราะนักศึกษาใหม่แรกเข้า ไม่สามารถลงทะเบียนออกคณะได้ เนื่องจากจำนวนผู้เรียนเต็มแล้ว นี่คือ ข้อด้อยที่ไม่รู้จักแก้ไขของมหาวิทยาลัย ที่เปิดโอกาสให้นักศึกษาชั้นปีอื่น ๆ ลงทะเบียนก่อนนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และไม่เคยมืดที่จะลงทะเบียนเบ็ดเสร็จให้นักศึกษาปี ๑ ที่แรกเข้า (แล้วเปิดโอกาส และช่วงเวลาให้เขาเหล่านั้น ลงเพิ่มถอนรายวิชา หรือย้ายกลุ่มเรียน ตามความจำเป็น) หาไม่แล้ว เมื่อเกิดเหตุโกลาหล ก็ต้องใช้วิชาของคณะ แก่

ปัญญาให้เด็ก ทำให้ผู้เรียนในแต่ละภาคการศึกษาไม่สมดุลกัน โศกคดีที่สอนวิชานี้มาหลายปีแล้ว จึงวิธีตั้งรับทุกปัญหา ข้อสอบปัจจุบันยากขึ้น และมีข้อสอบอัตนัยด้วย พบว่า ทรายจ้งาย เพราะส่วนใหญ่ทำผิด หากจะเอาถึงตาย ก็คงแย แต่ที่แย่มากคือนักศึกษาหลายคน ไม่นำเครื่องมือเขียนแบบ (ไม้สามเหลี่ยม และวงเวียน) เข้าห้องสอบ ได้แต่นั่งมองข้อสอบตาปริบ ๆ อยากต่อว่าต่อขานจริง ๆ ว่า ไม่สมควรเรียนวิศวกรรมศาสตร์ น่าจะไปหาอาชีพที่เหมาะสมถูกใจมากกว่านี้ อาชีพ ที่ไม่ต้องใช้เครื่องมือหากิน ในโลกนี้ คงมีหรือก

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ห้องสอบปลายภาควิชา ๑๓๐๕ ๔๒๓ การออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็ก (Reinforced Concrete Design) และสอบปลายภาควิชา ๑๓๐๕ ๓๗๑ วิศวกรรมทาง (Highway Engineering) วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๖ เข้า-ป้าย คนจัดตารางสอบไม่น่าจัดเอาวิชาของชั้นปีเดียวกัน สอบในวันเดียวกัน เพราะเหมือนฆ่าเด็ก หากคนสอนเป็นคนละคน ก็คงแย ถึงจะเป็นคนเดียวกัน ก็ไม่ควรอยู่ดี

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑ ถึง ๖ ปฐมนิเทศนักศึกษาฝึกงาน วันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๕๖ นักศึกษาชั้นปีที่ ๓ กว่า ๔๐๐ คน แต่งกายได้ตามระเบียบ เข้าห้องก่อนเวลา พร้อมตั้งแต่ก่อน ๐๘.๐๐ น ทั้งที่กำหนดการจะเริ่ม ราว ๐๘.๓๐ น จากกันไปสองปี (หลังจากที่เคยสอนสมัยแรกเข้าปี ๑) นักศึกษายังคงติดตามติดใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อเข้าห้องสาย จึงต้องทำตัว เหมือนสมัยเรียนปี ๑ อีกครั้ง หากความเข้มนวด ทำให้นักศึกษาตรงต่อเวลาได้เช่นนี้ ไม่เสียแรง และเป็นหลักประกันว่า คงจะพอเป็นนายช่างฝึกหัด ที่จะกลายเป็นนายช่างตัวจริง รับผิดชอบชีวิตคนอื่น และสังคมได้